

върховетъ на Стара-Планина и най-послѣ — къмъ милото му родно огнище — Калоферъ.

На 17 май, рано сутринъта, Ботевъ съ своя помощникъ Войновски, разгледали отъ парахода околнитѣ мѣстности, а слѣдъ това и събранитѣ момци. Възстанниците обърнали погледъ къмъ тѣхъ. Мнозина се ядосвали, че немогли да узнаятъ кой ще бѣде вѣйвода. Ала погледитѣ на всички били обърнати къмъ гиздавия Ботевъ. Когато той взималъ далекогледа си да разгледа българския брѣгъ, възстанниците почнали да си шепнатъ: „Ето нашиятъ войвода!“ Тукъ станало засѣдание и било рѣшено, щото парахода да спрѣ на Козлодуйския брѣгъ, най-късия пѣтъ за Балкана.

Отъ Бекетъ — послѣдна станция — парахода съ пълна пара шумно порѣлъ вълнитѣ на Дунава. Рано сутринъта слънцето току — що изпущало първитѣ си лъчи. Лъснали се прѣдъ очитѣ на момцитѣ Орѣховскитѣ минарета, а слѣдъ това веднага изчезнали. Настѣпила рѣшителна минута: Ботевъ и Войновски бързо се раздвижили насамъ — натамъ изъ парахода и постоянно давали тайни заповѣди. Най-сетнѣ вѣйводата, като хвърлилъ погледъ върху общото положение на парахода, бързо припналъ да се облича. Слѣдъ малко, ето го, излѣзалъ нагизденъ: съ сукнена войнишка форма, украсена съ златни шийрити. На глава съ астраганенъ калпакъ и червено дъно, а отпрѣдъ — златенъ левъ. На кръста; сабя, револверъ и рогъ, а прѣдъ гърди разкошенъ трикольоръ. Часътъ билъ 11 прѣдъ обѣдъ. Вѣйводата излѣзълъ вѣнъ и грѣмогласно извикалъ: „Юнаци, на орѣжие!“ При тая заповѣдъ настѣпило необикновено движение между момцитѣ. Повдигналъ се ужасенъ трѣсъкъ: едни възстанници чупели врати, други — съ рѣцѣ разбивали сандѣци, а трети — съ жби скѣсвали привѣзкитѣ на денковетѣ и най-